

ואני נוטרה את הפרמים, משלח ופושט ענפים לכל האותיות, ומתוכי התקננו. והאות שלי לא הושטתי בה ענפים, ומשום כך אל תראני, לא תוכלו להסתפל בי ולהפנס לתוכי.

וכר זה, משום שהה"א נכללה ביחודיה לעלות למעלה, ולא הצטרכה להכנס ולהכלל לתוכה. רק שהיא ביחוד שלה, נקדה פנימית בתוך אוכלוסיה. וכל אוכלוסיה בתשוקה להתקרב אליה. וכיון שהיא אומרת את זה, היא עולה ומסתפרת מהם להשתעשע למעלה. כיון שעולה, ועוזבים אותה אוכלוסיה.

שחרי זה קשה לה, משום שלא עזבו אותה אוכלוסיה ואפלו רגע אחד. וכשהיא עם האות הזו, נכללת בתוכה ביחוד ואומרת את זה. אזי אוכלוסיה עוזבים אותה בעל כרחם, והיא מתחמקת מהם ועולה למעלה. וכיון שעולה למעלה, אומרת לאהובה, (שיר א) הגידה לי שאהבה נפשי וגו'.

שמוח רבי שמעון. אמר, אם נוח לו למר, מי שהתחיל הדבר - שיסיים. שהואיל ושמחה שלי בדברי מר, במה שהתחיל - שיסיים. אמר לו, רבי, דבריד שחוקקים ונגלפים למעלה, הוה אומר בראשונה. דברי שחוקקים ונגלפים למטה, אמר לאחר מכן, ואתה פתח פיך ויאירו דבריד.

פתח רבי שמעון ואמר, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. הרי הערנו, בכל מקום שפתוב הגד, הגיד, ויגד - כלם הם דברי אגדה, ויש להסתפל בהם. וכאן פתוב הגידה לי, זהו סוד של החכמה.

ואם תאמר, הרי רבים הם בתורה שאין בהם סוד של חכמה, כפתוב (שמואל א-כ) הגד הגיד לנו

ואנא נוטרה את הפרמים, משלח ופשיט ענפין לכל אתרון, ומגיואי אתתקנו. ואות שלי לא אושיטנא ביה ענפין, ובגין כך אל תראוני, לא תוכלון לאסתפלא בי, ולאעלא בגויאי.

וכר דא, בגין דאיהי ה"א אתכלילא ביחודה לסלקא לעילא, ולא אצטריכא לאעלא ולאכללא בגויה.

בר איהי ביחודא דילה, נקודה פנימאה גו אוכלוסהא. וכל אוכלוסהא בתיאובתא לאתקרבא לגבה. וכיון דאיהי אמרת דא, איהי סלקא ואתטמרא מנייהו, לאשתעשעא לעילא. כיון דסלקא, ושבקו לה אוכלוסהא. דהא דא קשיא לה, בגין דלא שבקו לה אוכלוסהא, ואפילו רגעא חדא. וכד איהי באת דא, אתכלילת בגויה ביחודא, ואמרת דא, כדיון אוכלוסהא שבקין לה בעל כרחיהו, ואיהי אשתמיטת מנייהו, וסלקא לעילא. כיון דסלקא לעילא, אמרת לגבי רחימה, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'.

חדו רבי שמעון, ואמר אי ניחא ליה למר, מאן דשרי מלה, ליסיים. דהואיל וחדוה דילי במלין דמר, במאי דשרי ליסיים. אמר ליה, ר', מליך דמתחקקין ומתגלפין לעילא, הוי אימא בקדמיתא. מילי דמתחקקין ומתגלפין לתתא, אימא לבתר, ואת פתח פומך ויגהרון מילך.

פתח רבי שמעון ואמר, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. הא אתערנא, בכל אתר דכתיב הגד, הגיד, ויגד, כולהו מלי דאגדה אינון, ואית לאסתפלא בהו. והכא כתיב הגידה לי, רזא דחכמתא איהו.

ואי תימא הא סגי אין אינון באורייתא, דלית בהו רזא דחכמתא, כגוונא דכתיב, (ש"א י